

«Soc massa competitiu per dir no a una gran oportunitat com és entrenar el Bordils»

«Soc massa competitiu per dir no a una gran oportunitat com és entrenar el Bordils»

Amb Pau Campos fent el salt al professionalisme a l'handbol romanès, la nova junta del Bordils es va trobar que calia un nou tècnic. I, deixant de banda el munt d'entrenadors d'arreu que s'han acostat al Blanc-i-verd per oferir els seus serveis, l'escollit ha estat Sergi Catarain. L'exporter palafrugellenc, que va arribar a jugar al primer equip del Barça, ha entrenat les últimes temporades el Garbí de Palafrugell i, amb 36 anys, assumeix el repte: «Soc molt competitiu i no podia deixar escapar una cosa així», explica Catarain, de 36 anys i professor d'educació física a Palafrugell, que, aportant els matisos i el bagatge de la seva experiència com a jugador a l'elit i de tècnic al primer equip del Garbí, vol mantenir l'estil de joc «dinàmic» del Bordils per competir a Divisió d'Honor Plata «sense renunciar a res».

Pau Campos ha deixat empremta al Bordils. Substituir-lo és una aventura arriscada?

No ho sé valorar si és arriscat, però està clar que és repte molt important perquè és canviar la figura d'un crac gironí del món de l'handbol com és en Pau (Campos), que per a mi està a un nivell molt alt, com el d'en Jordi Ribera, per mi.

A Pau Campos ja el posa al mateix nivell que Jordi Ribera?

Són molt semblants. Són dos estudiosos de l'handbol, molt meticulosos, que tenen estudiada qualsevol variant possible... En Pau està al nivell d'en Jordi, del senyor Jordi Ribera, l'únic que li falta és el nom perquè no té el recorregut que ha tingut en Jordi a l'elit. Però per mi estant a un nivell molt semblant i segur que en Pau pot acabar arribant al nivell que ha aconseguit en Jordi Ribera. Jo acabo d'arribar a Bordils i estic per sota d'en Pau. Jo arribo ara a Bordils i he de treballar molt. Tot el que pugui i més.

Ribera i Campos, en canvi, no van ser mai jugadors d'elit i Sergi Catarain sí. Això li dona algun avantatge?

Estic convençut que em dona experiència. Tinc l'experiència d'haver jugat a totes les categories en l'àmbit estatal. Des de l'última, he jugat a Tercera Catalana amb el Palafrugell, fins a uns pocs minuts a la Champions. He anat a la Corunya a Divisió d'Honor B, a Algesires a Asobal... He viscut experiències bones i dolentes, i de totes n'aprenc. Això sí que ho tinc una mica guanyat: els jugadors em coneixen, saben que he jugat a molts llocs i que els puc transmetre una sèrie de coses de les meves vivències.

S'esperava que el Bordils li truqués per ser el nou tècnic?

No, no m'ho esperava. A l'octubre vaig parlar amb el Garbí per dir que aquesta seria la meva última temporada, que no seguiria entrenant el primer equip per motius personals, i al cap d'uns mesos comença a sortir el rumor que en Pau rep moltes trucades d'equips per fitxar-lo, però no és que fins que aquest rumor es fa més consistent que parlo amb el coordinador del Bordils, en Jesús Mach.

I no va dubtar a dir «sí».

No. Jo soc molt competitiu i en aquest tipus de coses mai podré dir que no. A tot el que sigui anar a més, millorar... jo mai podré dir que no.

El Sergi Catarain porter s'hauria imaginat entrenant un equip de Divisió d'Honor Plata?

Quan jugava deia que no m'agradaria ser entrenador, perquè veia com els jugadors fèiem patir els entrenadors. Però, en aquests últims anys, a mesura que he anat col·laborant amb el Garbí i que hi va haver l'oportunitat d'agafar el primer equip això m'ha enganxat. Han estat dos anys magnífics veient com, guanyéssim o perdéssim, els jugadors individualment i l'equip anaven millorant i, realment, això m'ha enganxat. Ara bé, viure d'això és impossible. Jo visc de la meva feina, estic molt bé a l'escola i a Palafrugell amb la família, i l'handbol és un hobby que està anant a més.

Cada entrenador té el seu propi llibre d'estil. En què canviarà el Bordils amb vostè a la banqueta?

Canvis n'hi haurà molt pocs. Per començar continua el gran bloc de la plantilla (només són baixa l'Enric Pedraza, Oriol Masmiquel i en Mario Martínez) i l'estil de joc serà exactament el mateix. A en Pau i a mi ens agrada el

mateix joc dinàmic. Des de la defensa, sortint en contraatac directe, segona onada i molt de dinamisme en atac. Més que res perquè també ens ve marcat pel tipus de jugador que tenim. No podem atacar en estàtic deixant que la defensa s'ordeni perquè no tenim ni gaires centímetres ni gaire envergadura.

Mantenir l'estil.

Continuar amb el mateix estil de joc no vol dir que jo no introdueixi alguna variant. Ja ho estem fent aquestes últimes setmanes amb reunions amb jugadors, parlant amb els centrals que són els que distribueixen el joc, amb la resta... Vull que hi hagi feed-back i que ells em diguin la seva opinió i jo el que crec que es pot millorar.

Veterans com Jordi González i Joan Vilanova, joves consolidats com Pep Rexach i Dalmau Huix... Quins ha de ser els referents d'aquest Bordils?

Jo entenc l'handbol dins un col·lectiu. Tenim quinze fitxes fixes del primer equip més quatre, cinc o sis jugadors del segon equip que ens ajudaran. Són 21 persones que, amb més o menys minuts, es repartiran el pes específic. En l'handbol modern, amb l'estil de joc que fem al Bordils, que és molt semblant al que s'ha vist en la darrera Final Four a Colònia, necessites una plantilla molt àmplia perquè en els 10/15 últims minuts tu puguis triar qui està bé per jugar-se el partit. Hi ha d'haver una col·laboració molt àmplia de tota la plantilla.

Plantilla àmplia i jugar amb molt ritme, però a Plata hi ha equips amb gent veterana que volen jugar corrent ben poc. Com es planta cara a això?

Hem de tenir molta personalitat i tenir molt clar a què volem jugar. Evidentment a Plata hi ha gent molt veterana, que ve de tornada de l'Asobal, i que han d'anar fent diners en un equip o un altre. Ells necessiten que el ritme sigui molt més baix i nosaltres hem de fer el contrari. Ells volen anar lents i nosaltres necessitem anar de pressa. Necessitem creure en el que fem per no contagiar-nos del ritme dels altres.

Al Bordils, i la resta d'equips de la categoria, els hi sol costar guanyar com a visitants. Sumar victòries al Blanc-i-verd serà molt important?

Jo soc tan competitiu que vull guanyar sempre. Vull guanyar tots els partits, a casa i a fora. Vull guanyar en tots els entrenaments. Vull guanyar cada dia. Evidentment els partits de casa tenen aquell plus d'emoció, de cor i de força que no tens a fora. No és el mateix desplaçar-te, encara que nosaltres ho fem en molt bones condicions,

que dinar a casa, descansar i després anar a jugar.

I els de fora?

Els partits de casa són clau, bàsics per a tots els equips de la categoria. Però els de fora crec que els hem de valorar exactament igual. Són dos punts i nosaltres anem a lluitar-los sense donar cap pilota per perduda. Sigui a casa o sigui a fora. Hem de competir tota la setmana. Ja dilluns en el primer entrenament.

Deu haver jugat uns quants cops al Blanc-i-verd com a rival i ara serà l'entrenador local. Il·lusionat per gaudir de l'ambient d'aquest escenari?

Sí. Hi he jugat molts cops en contra. A mi sempre m'han agradat molt aquests ambients d'animadversió. Jo sempre he preferit 1.000 persones xiulant que una aplaudint. Però ara aquest ambient el tindrè a favor i això és un luxe. En els pavellons d'aquesta categoria ningú té aquest ambient. Ningú. Serà un luxe per a mi.

Guanyar a casa, guanyar a fora... Però, sent realistes, l'objectiu del Bordils és assegurar la permanència com més aviat millor. Com veu la lliga?

És complicat perquè primer hem d'esperar que surti el calendari. Conèixer una mica millor els moviments de les plantilles. Tot i que sí que s'ha de ser realista i hem de saber que estem en una categoria professional, o semiprofessional, i que nosaltres no ho som i que, sense renunciar mai a res, tenim clar que haurem de fer un gran esforç per mantenir la categoria.

Sembla que la inversió està tornant a l'handbol. Bona notícia per a l'esport, però no tant per al Bordils si els equips de Plata comencen a tenir molts diners...

Comencen a haver-hi un altre cop pressupostos importants a la categoria. Hi ha equips amb patrocinadors importants o importants ajudes públiques que comencen la temporada amb la pressió d'haver de pujar, altres que han de jugar la promoció per tornar a l'Asobal... Nosaltres ens pressionem nosaltres mateixos a fer una bona temporada, salvar-nos i intentar millorar. Però repeteixo que sense renunciar a res.

Equips semiprofessionals, que poden entrenar més que el Bordils. Un desavantatge?

No. No és un problema. A vegades no és qüestió de quantitat, sinó de qualitat. Entenc que, sobretot en pretemporada, molts equips poden doblar entrenaments, fer estades... Però nosaltres si són bones, les quatre sessions a la setmana que podem fer en tenim suficient. Farem la pretemporada aquí, deixant lliures els cap de setmana, perquè entenem que no som un equip professional i tothom ha de combinar bé l'handbol amb la feina, la família, les vacances...

Canyigueral o Nonó van deixar el Bordils per fer el salt a l'Asobal. El preocupa que d'aquí a l'inici de lliga algun dels seus jugadors pugui rebre ofertes?

Si no truquen a ningú millor per a l'equip, però si els truquen vol dir que s'ha fet una bona feina i que tenim bons jugadors. Tenim un bloc ben definit i les absències les cobrim amb gent del segon equip. La primera opció sempre ha de ser mirar cap a casa.

I si d'aquí unes temporades truquen a Sergi Catarain?

Sempre que algú et vulgui per a un projecte és bo. Sigui a nivell d'esport, de hobby o de feina. La veritat és que no m'ho plantejo perquè estic molt a gust amb la feina i vivint a Palafrugell amb la família, però mai m'he tancat cap porta.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2017/06/20/massa-competitiu-dir-no-gran/852557.html?utm_source=rss